

Rētas kā atpazīšanas zīme

19 Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: "Miers ar jums!"

20 Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva līksmi, savu Kungu redzēdami.

21 Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: "Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu."

22 Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Nemiet Svēto Garu!"

23 Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks."

24 Bet Toms, viens no divpadsmit, saukts dvīnis, nebija pie viņiem, kad nāca Jēzus.

25 Tad pārējie mācekļi viņam stāstīja: "Mēs To Kungu esam redzējuši."

Bet viņš tiem sacīja: "Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu."

26 Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas.

Tad Jēzus nāk un stājas viņu vidū un saka: "Miers ar jums!"

27 Pēc tam Viņš Tomam saka: "Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs!"

28 Toms atbildēja un sacīja Viņam: "Mans Kungs un Mans Dievs!"

29 Jēzus viņam saka: "Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!"

30 Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā.

31 Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā.

Jāņa ev. 20,19-31

Mīļā draudze!

Šajā nedēļā mūsu sabiedrībā radās liels satraukums par to, ka vienā Liepājas baznīcā Lieldienās notika vairāki dievkalpojumi, tādā veidā pārkāpjot valdības noteikumus par ārkārtas stāvokli. Tie, kas aizstāv šādu rīcību, saka, ka dievkalpojumi klātienē spēj dot lielāku tuvību ar Dievu un ar Jēzu, it īpaši, saņemot Svēto Vakarēdienu un sakot savas lūgšanas. Galu galā, "Dievs taču aizstāvēs savus cilvēkus un nepieļaus, ka vīruss arī viņus varētu piemeklēt". No tā ir jāsecina, ka tie, kas ievēro valdības noteikumus un lūdz Dievu mājās, tā īsti nemaz neuzticas Dievam un viņu lūgšanas nav nekas vairāk kā "bezalkoholiskais alus un gumijas sievietē".

Nezinu, kā Jums, bet mani šāda rīcība un šādi izteikumi aizvairo. Mums ir jāsaprot, ka kopā būšana pati par sevi neko negarantē. Ja augstprātība, vieglprātība un pārgudrība nosaka kopīgo rīcību, tad šaubos, vai Jēzus justos labi tādā kompānijā, pat tad, ja tas notiek ticības vārdā. Varbūt Viņš tomēr iegriežas pie tā, kas paklausīgi paliek mājās un no sirds Viņu lūdz? Šodien tieši mājās palikšana apliecina mūsu rūpes par kopīgo labumu, nepārkāpjot Ministru kabineta noteikumus, kas tapa, lai pasargātu mūs visus, nevis lai vērstos pret ticīgajiem. Jā, arī mums pietrūkst Dievgalda, bet tas nenozīmē, ka Dievs mūs ir atstājis un ka Jēzus nevar būt pie mums arī mājās. Arī mums pietrūkst kopības un tiešo sarunu, - tas ir pilnīgi skaidrs, bet kopība un sadraudzība var izpausties arī citos veidos, piemēram, ar telefona starpniecību, ar aizlūgumiem, ar to, ka viens par otru domājam.

Kad mācekļi sapulcējās pirmajā nedēļas dienā, - tas ir mūsu svētdienā, viņi tikās aiz slēgtām durvīm, jo baidījās, ka varētu sekot represijas pret viņiem. Bija pagājušas tikai divas dienas kopš Jēzus tika nogalināts pie krusta. Ienākošās ziņas par Jēzus augšāmcelšanos vēl likās pārāk neticamas, lai tās mainītu viņu uzvedību. Tas jau bija daudz, ka viņi vispār atkal tikās. Tik sāpīgi bija pašu nodevība, glēvulība un apzināšanās, ka viņi savus spēkus bija pārāk augstu novērtējuši. Tā vien liekas, ka viens otrs mūsu šodienas ticības brāļi joprojām vairāk līdzinās mācekļiem pirms Jēzus apcietināšanas, nevis tiem, kuri paši ir piedzīvojuši pamatīgu "krahu" savā dzīvē un sāk pietuvoties īstenībai. Ļoti gribas būt par "ticības varoni", neprasot, vai tā tik tiešām ir tā ticība, ko Dievs prasa.

Tātad ievērosim – Jēzus atnāk nevis pie “ticības varoņiem”, bet pie satriektiem, iebaidītiem, sliktas sirdsapziņas nomāktiem Viņa sekotājiem, kuri nupat vēl Viņu bija pametuši. Kādreiz mēs aizmirstam, ka Dieva žēlastība nav tikai skaists vārds, bet ka tā atbilst mūsu stāvoklim Dieva priekšā. Mēs neesam to pelnījuši, ka Dievs ir Jēzu uzmodinājis no mirušajiem, mēs neesam pelnījuši piedošanu, ka mums vienmēr atkal tiek dota otra iespēja, mēs neesam pelnījuši, ka Dievs ienāk mūsu sirdī, vai tas ir kopā ar citiem, vai vienatnē savās mājās.

Jēzus redz Savu mācekļu izmisumu un Viņš tos nepamet, bet pārvar visas baiļu sienas un drošības atslēgas. Viņam bailes, slikta sirdsapziņa un sāras nav šķērslis, Viņš ienāk mācekļu vidū. Trīs reizes šajā tekstā Jēzus atkārtō vārdus “Miers ar jums!” Tas nav vienkāršs novēlējums – tā ir pavēle! Kā var pavēlēt mieru? Kādreiz skolā skolotājs satrakotu klasi cenšas skaļā balsi nomierināt – *Mieru!* Nezinu, kā Jēzus mācekļi izjuta Viņa vārdus, jo patiesībā viņi jau nemaz nezināja, ar kādu nolūku Jēzus bija atnācis. Varbūt, ka Viņš ir ļauns gars, kas nāk atriebties? Varbūt, ka Viņš ir atnācis, lai mācekļiem sadotu par viņu rīcību pirms Jēzus krustā sišanas? Tāpēc Jēzus vairākas reizes atkārtō Savus vārdus - *Miers ar jums!* “Es nenāku ar naidu, es nāku ar labu! Pieņemiet Mani savā vidū un priecājieties līdz ar Mani, ka viss ir garām.” Un Jēzus parāda Savas rokas un sānus kā liecību, ka Viņš ir tas pats, kas tika krustā sists. Viņa rētas ir Viņa atpazīšanas zīme.

Man ļoti patīk stāsts par Nasredīnu un jaunekli, kas grib kļūt par viņa skolnieku. Par 13. gadsimtā dzīvojošo musulmaņu mācītāju mullu Nasredīnu Turcijas sabiedrībā joprojām ir dzirdami neskaitāmi stāsti, anekdotes un pamācības.

Reiz pie Nasredīna atnāk jauneklis, kas nometas viņa priekšā uz ceļiem un lūdz, lai tas viņu pieņem kā savu mācekli. Nasredīns apdomājas un tad saka: “Ja tu spēsi iziet tuksnesim un pārnākot man parādīsi savas rētas no brūcēm, kas ir radušās no karstām smiltīm, no nežēlīgās saules un neizturamām slāpēm, tad es tevi pieņemšu.”

Savstarpēji tas tuvina, ka mēs viens otram izstāstām to, kas mums sāp, ka runājam arī par sāpīgiem notikumiem pagātnē. Tieši šie notikumi mani ir veidojuši, man nav jāslēpj, kas ir noticis, tie ir daļa no manis un reizē, atklājot savas rētas, es parādu, ka uzticos otram cilvēkam. Dieva priekšā tas, kas ir bijis sāpīgs manā dzīvē, nav aizmirsts, vienkārši izdzēsts. Brūces no pārdarījumiem, aizvainojumiem, zaudējumiem ir sadzijušas, tomēr rētas ir palikušas. Man par tām nav jākaunas, es varu tās pieņemt un par tām runāt.

Augšāmceltais Jēzus turpina nēsāt savas rētas un Viņš tās neslēpj, bet apliecina, ka notikumi pie krusta ir bijuši daļa no Jēzus kalpošanas. Tikai atceroties, pieminot gan Jēzus, gan pašu ciešanas, tās var nest svētību mūsdienās.

Un tad seko vēl viena ļoti dīvaina Jēzus rīcība. Viņš saka: “*Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.*” Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: “*Ņemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks.*”

Jēzus dod Saviem mācekļiem pilnvaru piedot grēkus. Viņš iedvesmo viņus ar Svēto Garu. Tie, kuri nupat paši ir saņēmuši piedošanu, tiek sūtīti pie citiem grēciniekiem. Tā ir viņu izvēle, vai tie vēlas piedot vai nē. Tomēr, vai tas, kas izvēlas nepiedot, apzinās to žēlastību, ko pats ir saņēmis? Tas, ka es varu piedot otram Jēzus Kristus vārdā, nekādā ziņā nenožīmē, ka es pats esmu morāli augstāks vai Dieva priekšā izredzētāks nekā tas, kas saņem piedošanu. Atkal atduramies pie Dieva žēlastības, nevis pie saviem nopelniem.

Visu cieņu Jēzus māceklim Tomam, kas nedēļu vēlāk uzdrošinās prasīt pierādījumus tam, ka Jēzus patiešām nav tikai vienkārša parādība. Tāpat, kā par pagātnes traumām, arī par šaubām ir jārunā atklāti, nevajag tās slēpt. Jo citādi mēs ātri vien varam kļūt liekulīgi

divkoši, kas nav ieinteresēti patiesās, godīgās attiecībās ar Dievu, ar Jēzu un ar saviem brāļiem un māsām. Jēzus nenoraida arī Tomu un nāk Viņam pretī. Lai Viņš ir tas, kas mūs vieno šajā laikā, kas pārvar visas domstarpības un piedod mūsu nepilnības! Āmen!